

[Glistrup]

var så mange andre ting, der optog os, og derfor fik denne § 7, stk. 2, denne umoralitet, denne skønhedsplet i tipsloven, lov til at blive stående uantastet i mange år.

Men da det så timedes, at politikerne udartede mere og mere, og vi andre blev nødt til simpelt hen at se at komme ind i denne sal, for at det ikke skulle gå alt for galt for landet med den måde, som de gamle partiers politikere styrede og regerede på, så fik vi jo unægtelig syn for sagn med hensyn til, hvad denne § 7, stk. 2, indebar, da vi som finansudvalgsrepræsenteret parti så, hvad det var for noget, der gik i svang. Vi så, hvordan de politiske, partipolitiske, ungdomsorganisationer, der kunne rage mest til sig og kunne lave forskellige fupforetagender som Kommunisternes Trompetforening i Viborg eller hvad de nu kunne finde på at kalde det, kunne få millioner af idrættens penge til deres egne formål. Det var i den grad i strid med den ungdommens idealitet, der for os andre lå i gennemførelsen af tipsloven, at noget sådant kunne foregå.

Hr. Karl Møller har bestemt ikke ret, når han her fra denne talerstol siger, at vi har noget imod det, fordi der i fremskridtspartiet ikke er nogen unge, der kan tiltrækkes, og derfor skulle vi altså ikke kunne lide, at kommunisterne, der kan få så mange til sig, kan få idrætsmidler. Det er her som altid, når fremskridtspartiet fremsætter et forslag, de samfundsmæssige forhold, vi tænker på, og ikke på, hvad vi kan rage ned i vore egne lommer. Men i øvrigt kunne hr. Karl Møller måske læse aviserne fra i søndags og dér læse, at der trods alt er tre gange så mange unge, der slutter sig til fremskridtspartiet, end der slutter sig til kommunisterne, og der skal nok blive mange gange flere senere hen, så også af den grund holdt argumentet bestemt ikke.

Men da vi så kom ind i finansudvalget, så vi ikke bare, at det var de geskæftige politikere, der havde raget til sig af disse midler, men også alskens andre formål, der har været nævnt i dag. Vi så, hvordan tipsmidlerne forsvinder ud i Christianias hashbuler, og vi ved fra de bilag, vi har fået i finansudvalget, hvordan foreninger som BRIS får ansat socialrådgivere for tipsmidlerne, hvordan man bruger tipsmidlerne overalt til, hvad nu engang ministrene har af gode venner og bekendte, som man gerne vil hjælpe ud over

deres chatolkasser. Det er et system, som vi bestemt ikke kan være bekendt at opretholde i Danmark og slet ikke i forbindelse med noget, der i den grad er knyttet til fair play og ridderlighed, som idrætten er, at idrættens penge skal gå til den slags formål.

Det kan da godt være, at det er rigtigt at bruge skatteydermidler, som man gør det, til at lave projekter om perspektiver for EF-markedet eller til Danmarks folkelige broderier eller til teatersalen i Huset i Århus, og hvad der nu ellers er af formål, men så skal man gøre det åbent og klart, altså gå til de pågældende myndigheder og se at få pengene hjem, ikke ved, at man hugger af idrættens penge til alle disse formål, som man vittterlig gør. Derfor fremskridtspartiets forslag her i dag om, at man skal ophæve denne ordning med, at idrættens penge går til andet end idrættens formål.

Vi har selvfølgelig også kunnet glæde os over, at der er nogen, der har fortalt os, f. eks. hr. Keld Andersen, at det er skam noget, som man i det konservative folkeparti principielt er enige om at vedtage på landsrådet. Det havde unægtelig været rarere, hvis man ikke bare principielt var enige om at vedtage det på landsrådet til søndagsbrug og udvortes brug, men at man også ville stemme for det her i salen. Men dér slog hr. Keld Andersen jo 17 kors for sig for de konservatives vedkommende.

Når man nu gjorde det, så var det jo, fordi man mente fra forskellig side at kunne kaste smuds på og mistænkeliggøre fremskridtspartiet for det ene og for det andet. Hr. Camre lagde an med at sige, at det ikke siges, hvad man vil stjæle fra idrætten i dette forslag, og på den måde kørte det igennem med hr. Ellemann-Jensen, der naturligt nok fulgte sin regerings storebrors tale og bare var et ekko som sædvanlig, af hvad socialdemokratiet havde sagt, og der kom tilsvarende udtalelser fra hr. Bollmann og fra hr. Keld Andersen og fra andre.

Dette forslag går ikke ud på at tage én eneste tøre – eller femøre, det er vist det mindste, man har i øjeblikket – fra idrætten. Dette forslag går bare ud på, at idrættens penge skal tilfalde idrætten, og derfor er det en aldeles usmagelig snavsgørelse af forslagsstillerne, når man siger, at der ligger i dette forslag som konsekvens, at der skal tages nogle penge fra idrætten. Det er der ikke én